

Premis Literaris

XVIII Edició

Cambrils 2024

C

AJUNTAMENT DE CAMBRILS

El dilluns, dia 3 de juny de 2024 el jurat qualificador dels XVIII Premis Literaris Miquel Martí i Pol de poesia i Manuel Vázquez Montalbán de prosa, lliura de manera virtual les valoracions sobre els treballs presentats pels centres educatius de Cambrils. Aquest jurat està format per les senyores Maria de la O Segura, mestra de l'Escola Guillem Fortuny, Júlia Cózar, mestra de l'Escola Mas Clariana, Estefania Sandoval, mestra de l'Escola La Bòbila, Elena Pérez Rojas, mestra de l'Escola Cambrils, Sandra Pérez, mestra de l'Escola Marinada, Consol Pérez com a professora de l'IE Joan Ardèvol, Eva Ferré i Rosana Andreu, de la Biblioteca Municipal, Neli Queral, professora de l'INS Cambrils, Cori Cirera, professora del Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer, i els senyors Gerard Martí, director del Museu d'Història de Cambrils, Jose Antonio González Arilla professor de l'INS Ramon Berenguer IV, i com a secretària Ana Rabal, del Departament d'Educació i Ocupació de l'Ajuntament de Cambrils, que decideix els següents premis.

INFANTIL

CATEGORIA

A

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Primària

Premi: *El petit príncep.* **Safwan Ajarrray** - Escola Marinada

Accèssit: *Sant Jordi.* **Semyon Lobas** - Escola La Bòbila

POESIA

CATEGORIA

B

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Primària

Premi: *La gota.*

Juan Diego Humáñez Ibáñez
Escola Marinada

Accèssit: *El Gira-Sol*
Cataleya Cozonac
IE Joan Ardèvol

CATEGORIA

C

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Primària

Premi: *L'arròs a la cubana,*
el gelat, l'hamburguesa.

Ovidi Rodríguez
IE Joan Ardèvol

Accèssit: *Anime*
Nora Poyatos Teodoro
Escola Cambrils

CATEGORIA

D

Alumnes de
3er cicle
d'Educació
Primària

Premi: *Roses i llibres.*

Íker Sánchez
IE Joan Ardèvol

Accèssit: *La prehistòria*
Elna Folch Mauri
Escola Guillem Fortuny

CATEGORIA

E

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Secundària

Premi: *Una gran família.*

Daniel Martín Contreras
Col·legi Vidal i Barraquer

Accèssit: *Huir*
Jana Martí Berga
INS Cambrils

CATEGORIA

F

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Secundària

Premi: *L'encanteri de l'amor.*

Janira Puig Cortés
INS Cambrils

Accèssit: *Déjame*
Miquel Fernández Grau
Col·legi Vidal i Barraquer

CATEGORIA

G

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles
formatius

Premi: *El obsequio.*

Natán López García
INS Ramón Berenguer IV

Accèssit: *Massa tard*
Enric David Montero Sosa
INS Cambrils

Premis Literaris **XVIII Edició**
Cambrils 2024

INFANTIL

El petit príncep

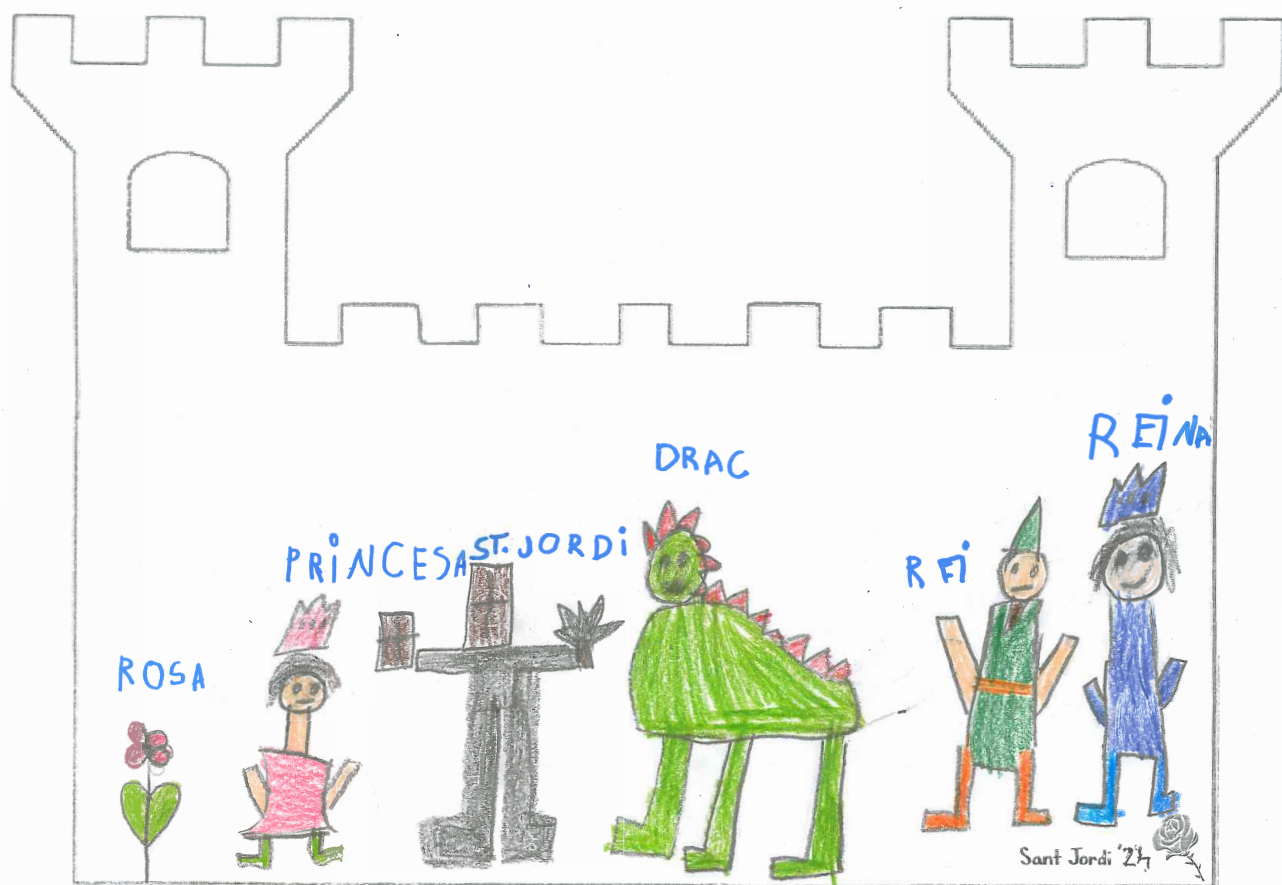
CATEGORIA

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Primària

Premi: *El petit príncep*
Safwan Ajarray
Escola Marinada

Sant Jordi

CATEGORIA

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Primària

Accèssit: Sant Jordi
Semyon Lobas
Escola La Bòbila

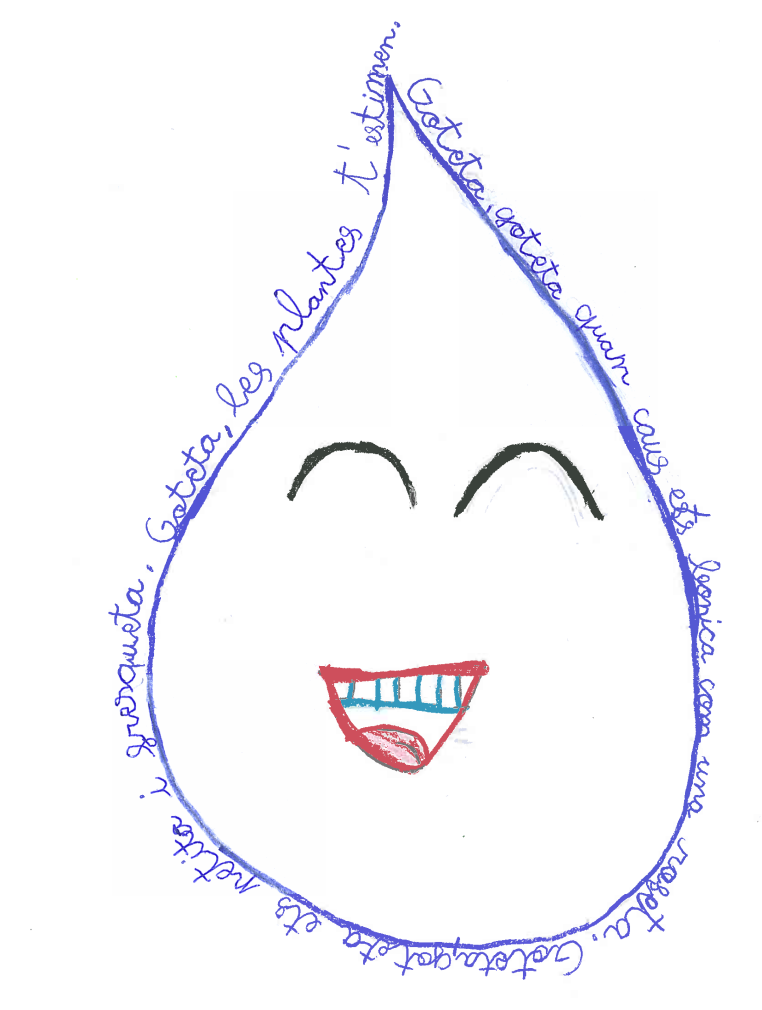
Premis Literaris **XVIII Edició**
Cambrils 2024

POESIA

La gota

CONCURS S. JORDI 2024

pseudònim SAM.....

CATEGORIA

B

Alumnos de

Premi: *La gota*

Juan Diego Humánez Ibáñez

Escuela Municipal de

B

B **Premi:** *La gota*

Alumnos de **Juan Diego Humánez Ibáñez**

El Gira-Sol

El gira-sol
és rodó com el sol.
Més bonic
que un conill.
Surt de dia
amb alegria.
Els pètals
són llargs.
Vol ser esportista
com un estilista.
És petit
però molt eixerit.

Les papallones

CATEGORIA

B

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Primària

Accèssit: *El Gira-Sol*
Cataleya Cozonac
IE Joan Ardèvol

L'arròs a la cubana, el gelat, l'hamburguesa

L'arròs a la cubana
fa passar la gana.
I quan la meva àvia el prepara
em fa caure la baba.

Es pot acompanyar
amb un tros de pa o safrà.

I el devores com un desesperat
i en un segon te l'has acabat.

EL GELAT

Aquest gelat
està ben elaborat
i a mi m'agrada amb tarrina
com a la meva cosina.
M'agrada amb molta xocolata
més que amb molta nata.

L'HAMBURGUESA

L'hamburguesa
està feta amb delicadesa.
Porta ingredients succulents
i s'acompanya amb patates cruixents.
Si hi posem un ou ferrat
el plat segur que ha triomfat!

CATEGORIA

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Primària

Premi: *L'arròs a la cubana,
el gelat, l'hamburguesa.*

Ovidi Rodríguez

IE Joan Ardèvol

Anime

El primer dia que Anime vaig veure,
al sofà vaig seure.

One Piece és el meu preferit
perquè és molt divertit.

A Saitama la calba li brilla
com una forquilla!

Deku és fort com una roca
i el seu poder convoca.

Goku és molt carinyós
i també molt amorós.

Vegeta és graciós
però crida com un ós!

CATEGORIA

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Primària

Accèssit: *Anime*
Nora Poyatos Teodoro
Escola Cambrils

Roses i llibres

Per Sant Jordi tot és molt especial,
amb roses i llibres, jo em sento genial.
Els carrers plens de gent i colors,
amb llibres i roses amb moltes olors.

Jo corro content buscant el meu tresor,
que és un llibre ple de misteri i amor.
I una rosa bonica i perfumada,
per regalar a la meva estimada.

Per Sant Jordi tot són roses i llibres,
els carrers es vesteixen de somriures.
Les paraules es transformen en rimes,
plasmades dins de tots els llibres.

Les roses són com el nostre cor,
plenes de color i d'amor.
Els llibres per descobrir i somiar,
i les roses per estimar i regalar.

Les roses transmeten tendresa,
i ens recorden la gran bellesa.
Els llibres ens porten a altres realitats,
i ens deixen descobrir noves veritats.

Sant Jordi és un dia d'encant,
on somiem a cada instant.
Amb la meva poesia vull compartir,
la meravella d'aquest dia, que la fa lluir.

CATEGORIA

Alumnes de
3er cicle
d'Educació
Primària

Premi: *Roses i llibres*
Íker Sánchez
IE Joan Ardèvol

La prehistòria

**Fa molts i molts segles
vivien els nostres avantpassats,
i... No us penseu que eren pas febles,
si no, uns autèntics goliats.**

**Havien de caçar animals
per no morir de fam,
o bé cultivaven cereals
i així passaven la setmana.**

**Les seves coves eren humides
i no tenien electricitat,
tampoc tenien pas llanternes
així era el seu hàbitat.**

**De cop i volta van descobrir el foc,
era així com s'escalfaven,
anaven millorant a poc a poc,
però coses per descobrir encara els hi faltaven.**

**Les pintures rupestres van arribar,
fetes de flors, sang i plantes,
a les coves es van pintar,
escenes d'animals o bé persones valentes.**

**Aquesta és la història
dels nostres avantpassats,
la pots gaudir amb alegria,
o bé pensar que eren uns pesats!!**

CATEGORIA

Alumnes de
3er cicle
d'Educació
Primària

Accèssit: *La prehistòria*
Elna Folch Mauri
Escola Guillem Fortuny

Una gran família

Els veïns, companys del dia a dia,
en els carrers, els passadissos, la vida sencera,
amb rialles i secrets, compartim l'alegria,
som una família, una xarxa fidel i sincera.

De finestres entretallades, mirem el món passar,
amb cafès fumants i xerrades a l'atzar,
coneixem els somnis, les pors, els anhels,
som els custodis del barri, els cors fidels..

En els patis compartim històries i cançons,
celebrem victòries, consolem decepcions,
amb cada pas compartit, forgem vincles eterns,
som veïns, amics, còmplices, germans.

Als mercats ens trobem, amb cistelles i somriures,
intercanviant secrets de cuina i d'aventures,
els nens juguen plegats, creant records tendres,
en aquesta gran família de rialles eternes.

Ens ajudem en els temps difícils, sense dubtar,
amb mans esteses i paraules d'encoratjament,
els problemes dels altres, són els nostres també,
solidaritat i empatia, el nostre llaç de fermesa.

Als patis interiors, sota l'ombra dels arbres,
construïm un món a part, lliures i alegres,
amb festes compartides, càntics i danses,
els veïns són la nostra fortalesa, la nostra esperança.

CATEGORIA

E

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Secundària

Premi: *Una gran família*
Daniel Martín Contreras
Col·legi Vidal i Barraquer

Huir

Pequeños pies huyen descalzos.

Huyen injustamente, injustamente huyen.

Huyen de todo, y de nada, ya que no saben de lo que huyen,
de lo que sufren.

Pequeños pies que pocos amaneceres han visto,
jóvenes pies que sufren, y huyen.

Que huyen de la desesperación,
de la desesperación huyen.

Y solos, solos huyen,
de cosas injustas, de injustas cosas.

De la oscuridad, de la negrura,
gris, negro, gris,
son los colores de sus vidas.

Huyen, en realidad, de tantas cosas...
De tanques, bombas, soldados, disparos,
de disparos, soldados, bombas, tanques...

Ah, qué cruel es el hombre, que hace huir a sus iguales,
que a sus iguales hace huir.

CATEGORIA

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Secundària

Accèssit: *Huir*
Jana Martí Berga
INS Cambrils

Porque ellos no tienen la culpa,
la culpa no tienen ellos.

Cosas injustas han pasado,
Han pasado injustas cosas.

Y en medio de la nada, pero que fue tanto,
dos niños huyen, huyen dos niños,
de lo que la guerra hizo añicos.

CATEGORIA

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Secundària

Accèssit: *Huir*
Jana Martí Berga
INS Cambrils

L'encanteri de l'amor

No et preocupis per l'amor
ni per qui seràs estimat:
aviat trobaràs la calor,
aquella que havies buscat.

Les salutacions de desconeguts,
la música que et fa sentir viu.
Acaben pagant els tributs
d'aquell que mai somriu.

Però aquest encanteri
també t'acabarà cegant:
et dissoldrà el teu criteri,
et deixarà tremolant.

Si algun dia ho sents,
que no et faci oblidar
quins són els fonaments
per no deixar-te d'amar.

CATEGORIA

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Secundària

Premi: *L'encanteri
de l'amor.*

Janira Puig Cortés
INS Cambrils

Déjame

El canto de los pájaros
quema, su voz agitada suena,
sus cicatrices
van de la mano con mis emblemas.
Su corazón, alegría,
va de la mano con mi alma llena.
No te vayas todavía,
que el pasto despierta mi
pena. Una larga algarabía
me desespera,
opaca el deseo que me guía.
Rodillas color siena.

Déjame
cuidar de ti
como la colmena a su
reina. Mi mano en tu cadera
arriba y abajo la peina.
Nado en ti,
leyendo y bebiendo
en el río Sena.
Eres un mineral
resaltando, rodeado de
amarilla arena.

Rosa roja
entre blancas azucenas.
Vida ardiente
entre helados rostros.

CATEGORIA

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Secundària

Accèssit: *Déjame*
Miquel Fernández Grau
Col·legi Vidal i Barraquer

Tu sonrisa
es el motivo de mis
poemas. Nuestros besos
hielan pechos,
derriten ecosistemas.
Te aparto el cabello.
Veo en él
flores de cereza,
árboles *sakura*,
carencias de cordura.

Pantano frondoso
bajo protección
de lo codicioso.
La Húmeda madera
sirve de enredadera.
Paisaje majestuoso,
lo nocivo de lo virtuoso.

Tus ojos verdes
esmeralda,
con ayuda del viento
los rincones de mi ser
asalta. Gracias al atardecer,
veo sus pupilas irradiar. Eso
es lo que más me calma.
Imagino cómo rozo su boca.
Nos hacemos uno.
Luego, me respalda,
Mi promesa más presente,
mi sorpresa más ansiada.

CATEGORIA

F

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Secundària

Accèssit: *Déjame*
Miquel Fernández Grau
Col·legi Vidal i Barraquer

Déjame tenerte al compás del alba.
Déjame sentirte una noche
que nos ilumine
un campo lleno de malvas.
Déjame
borrarte inseguridades, avernos, que
sea yo quien cierre tu despertador,
dejar de lado lo moderno,
preservar lo tierno
de lo conservador
para parar el tiempo
cada vez que noto tu calor.

Dejar de inyectarme odio.
Déjame ser yo
para predicar predilección.
Déjame ser yo,
tenerte en un podio.
Juro ser eterno,
tomar la decisión.

EFG

CATEGORIA

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Secundària

Accèssit: *Déjame*
Miquel Fernández Grau
Col·legi Vidal i Barraquer

El obsequio

La sangre está pintando tu cuerpo
caliente y débil, mi amor.
Ni la pena, ni la muerte, ni la lluvia
pueden limpiar tu dolor.
Siento en los poros de mi piel
como corre escurridizo el sudor.
Mis manos cansadas y magulladas
acarician de tu rostro el rubor.
Duele verte marchar, verte partir
mas la partida es un bien mayor,
es un regalo, un presente, un obsequio,
ciertamente, es un bien mayor.
Lamento no haberte tenido
todo lo que ansía mi corazón
y pasear contigo de la mano
quererte y tenerte solo yo.
En un mismo lecho descansaríamos
mientras espantamos al terror
bailando muy pegados, muy pegados
la melodía que compuso nuestro amor.
Aunque parece que no soñabas
con vivir conmigo este furor.
Sin embargo, lloro tu pérdida
y lloro mi vida, una suerte menor
mas así son mejores las cosas,
las cosas así mejores son.
Tu cuerpo se está enfriando
la que fue tu alma ya murió.
Recibiste este obsequio que es la muerte.
Recibiste este obsequio que te entregué yo.

CATEGORIA

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles
formatius

Premi: *El obsequio*

Natán López García

INS Ramón Berenguer IV

Massa tard

Sempre arribo a la mateixa hora.
Menjo i m'alimento sense gana.
Sento com si estigués a la parada d'un tren,
a una estació buida, sense andana.

No sé què tinc a dins meu
que fa que us escampeu.
No he fet res per ferir-vos
i que, per aquest motiu, marxeu.

Només puc mirar les meves pantalles,
no sé observar les seves cares.
Internet provoca la meva creativitat,
i la gent, la meva adversitat.

Si cerqués l'amor, ni el trobaria.
Si fos popular, ni em mirarien.
Si fos atractiu, ni se m'aproparien
perquè sols per ser jo, m'evitarien.

No costa tant ser empàtic.
Només una mica, sense ser estàtic.
Tracteu malament com si res,
com si la gent no us importés.

El cicle sempre és viciós.
La vida et dona moltes lliçons,
ja que tot passa com un bumerang.

Normalment és perillós,
perquè encara que facis bones accions,
de la mateixa manera no tornarà.

CATEGORIA

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles
formatius

Accèssit: *Massa tard*
Enric David Montero Sosa
INS Cambrils

Premis Literaris **XVIII Edició**
Cambrils 2024

PROSA

Un os a la platja

Un dia bonic, un ratolí petitó havia d'anar a visitar a la seva àvia. Però tenia un problema. La seva àvia vivia en una illa i al ratolí no li agradava mullar-se.

Estava preocupat pensant com hi podia arribar quan...de sobte! Es va trobar un os a la platja. Era un os gran, de dinosaure.

El ratolí va pensar que es podia construir un vaixell amb aquell os.

Va agafar l'os i li va clavar un pal. Va robar un tros de tovallola d'una senyora que prenia el sol i va fabricar una vela.

Ja tenia vaixell i podia anar a veure la seva àvia!

I conte contat, aquest conte ja s'ha acabat.

Ratolí petit.

CATEGORIA

B

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Primària

Premi: *Un os a la platja*

Amir Zian

Escola La Bòbila

El cargol

CATEGORIA

B

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Primària

Accèssit: *El cargol*
Kian Wolkoff Zolotov
Escola Mas Clariana

Havia una vegada un cargol que
es deia Joan.

Ell sempre tornava a casa plàcent
perquè
tots sempre burlaven d'ell perquè
era molt lent.

un dia es va aixecar, i va
baixar a entrenar per
millorar. Després de molt d'esforç
entrenant va ser super ràpid
i ningú mai
més el va riure d'ell.

Fi

2024

CATEGORIA

B

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Primària

Accèssit: El cargol
Kian Wolkoff Zolotov
Escola Mas Clariana

El drac poeta

Fa qui sap quants anys, hi havia un drac que li agradaven els poemes. De fet, de gran, volia ser com la Joana Raspall: un gran poeta.

Un dia va decidir explicar als seus pares la seva afició pels poemes. Els pares eren uns dels dracs més ferotges de la manada i es van enfadar molt amb el seu fill, ja que sabien que ell era dolç, molt bo i amable, tot el contrari d'ells, per això el van castigar.

- Oh! Jo creia que era un bon drac, no sé què he fet malament, va dir ell.

El càstig era que els pares, amb el seu foc, van cremar els seus poemes.

Ell es va posar molt trist, pel que els seus pares havien fet. De sobte va sortir volant i es va adonar que tenia un superpoder, en lloc d'escopir foc, escopia paraules. Vet aquí que amb aquest superpoder es va convertir en un gran poeta, i quan va crear el seu cinquè llibre de poemes, no us podeu creure qui el va visitar: la Joana Raspall!

El drac li va dir: - Soc molt fan teu, t'agraden els meus poemes?

La Joana li va contestar: - És clar que sí, m'encanten!

- Gràcies, va contestar el drac.

Així és com el drac va acabar fent el que més li agradava, escriure i ser poeta.

Aquest conte s'ha acabat, si no és mentida és veritat.

EUFÒRIA

CATEGORIA

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Primària

Premi: *El drac poeta*
Arlet Ortega Contra
Escola Guillem Fortuny

ROMINA

UN RAIG DE SOL

Vet aquí una vegada una nena que es deia Yasmina. Vivia en un poble petit però molt bonic, els seus carrers estaven plens de flors, i els seus habitants eren encantadors. Ella vivia en una casa molt petita, però molt bonica al mig de la plaça del poble.

Era una nena bastant baixeta, però encantadora. Els seus cabells eren rossos i els seus ulls eren de color verd. Li agradava anar vestida amb pantalons de campana i una camisa de color negre.

Un dia Yasmina va voler anar a fer un picnic al bosc amb els seus amics, i van decidir trobar-se allí, al costat d'un riu on nadaven tranquil·lament els ànecs. D'aquell bosc, s'havia parlat moltes històries estranyes, però ningú les havia cregut.

Quan va arribar al lloc assenyalat, va esperar i esperar a que arribessin els seus amics, però no venia ningú.

De sobte, va sentir un soroll molt fort a prop del riu, primer va pensar que seria algun ànec jugant, però el va tornar a sentir dos vegades més. Així que va decidir apropar-se, era un cavall blanc preciós, que estava ferit! Yasmin es va apropar a ell amb molt de compte, i el va ajudar. Llavors quan va veure que ja es trobava millor, el va deixar anar, però no es va adonar que ja s'havia fet de nit. Així doncs, el cavall i Yasmine van seguir un camí, amb la sola llum de la lluna i poc a poc van trobar el camí de sortida, a la vegada que el primer raig de sol.

Conte contat, ja s'ha acabat!

CATEGORIA

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Primària

Accèssit: *Un raig de sol*
Roeya Belgani Ouadi
Escola Marinada

la guardiana dels secrets

Hi havia una vegada una nena anomenada Aroa. Ella i la seva família van anar de viatge a Punta Cana.

Quan van arribar, van anar a recollir les maletes i dins d'una d'elles hi havia un llibre que no era de cap membre de la família, era un llibre de poesia una mica antic.

Aquella nit abans d'anar a dormir, l'Aroa, es va llegir la meitat del llibre fins que va arribar a una pàgina on hi havia una il·lustració d'una porta blava i una brúixola enorme.

Al mirar el dibuix de la brúixola, li va semblar que girava ràpidament, la va tapar amb la mà esquerra per no marejar-se i, de sobte, la va notar dins la seva mà. Al aixecar el cap, tenia una porta blava davant seu i es va sobresaltar.

La porta era de fusta i tenia una frase escrita amb un idioma estrany «Olin Gisiri».

La nena no entenia res, així, que va obrir la porta per mirar què hi havia al darrere i es va trobar amb un bosc preciós ple de flors de colors i animals petits.

Un cérvol es va apropar a ella i, de la seva esquena, va sortir una veu molt aguda que deia:

- T'estàvem esperant!

- Qui parla? - digué l'Aroa.

Era un follet petitó que li demanava que l'acompanyés al seu castell. Aquell bosc, era el regne de les fades i els follets i s'anomenava, Olin Gisiri.

CATEGORIA

Alumnes de
3er cicle
d'Educació
Primària

Premi: *La guardiana dels secrets*

Aroa Giaconia Mellau
Escola Cambrils

L'Aroa no ho va dubtar i tots dos s'endinsaren dins del bosc màgic.

A l'arribar, el rei del castell, li digué que havia estat elegida com a guardiana dels follets. En un principi l'Aroa digué que no ja que la seva vida estava al món real. El rei la va entendre i li va proposar donar-li una polsera que brillaria si algun dia necessitaven la seva ajuda.

Finalment la nena va acceptar i quan li van posar la polsera es va convertir en una fada preciosa de cabell ros i ulls verds.

Tot seguit van fer una festa de celebració amb un gran banquet.

De sobte, el terra va començar a tremolar i un enorme ogre va aparèixer entre els arbres. Tots començaren a córrer i l'Aroa no sabia cap on anar. Al girar-se, va veure una fada que corria perill i va decidir anar-la a ajudar. Després de salvar a la fada va anar a donar un cop de mà als follets ja que estaven lluitant contra l'ogre. Li pujaven damunt i li tiraven fletxes amb arcs però sol li provocaven riure ja que al ser tan menuts li feien pessigolles.

Va ser una dura batalla contra l'ogre però finalment va parar de riure i poc a poc va anar tirant enrere, es va allunyar del regne de les fades ell sol.

Els follets i l'Aroa no ho entenien, per què s'havia allunyat l'ogre? Al final van arribar a la conclusió de que l'ogre no s'acostava més al regne perquè el perfume de les lavandes que envoltaven tot el castell l'adormien.

Hi van haver molts ferits i moltes destrosses, per tant, mentre arreglaven el regne van aprofitar per plantar més lavandes al voltant del territori.

CATEGORIA

Alumnes de
3er cicle
d'Educació
Primària

Premi: *La guardiana
dels secrets*

Aroa Giaconia Mellau
Escola Cambrils

Un cop passat el perill, la nena, es va despedir del rei i dels seus companys. Va tornar al món real i es va convertir un altre cop en humana. Tot i això, sempre portaria la polsera per si mai la tornaven a necessitar.

Al tornar, va anar a mirar l'hora ja que havia estat molt de temps fora i es va donar compte que allí, a la realitat, només havien passat cinc minuts.

L'Aroa es va girar i ja no veia la porta blava; va comprovar si estava al llibre i, efectivament, allí estava.

Al mirar el dibuix va poder llegir amb facilitat una frase que posava a la porta: «gràcies guardiana dels secrets...» (Olin Gisiri).

CATEGORIA

Alumnes de
3er cicle
d'Educació
Primària

Premi: *La guardiana
dels secrets*

Aroa Giaconia Mellau
Escola Cambrils

El misteri de la caixa de pandora

En el dia que Benjamí va visitar aquella cova la seva vida va canviar per a sempre, aquell dia anava d'excursió i va veure una cova que brillava tant que va captar la seva atenció. Sense pensar-s'ho va entrar a la cova. Aquesta era molt profunda i al fons hi havia una caixa sospitosa on es podia llegir "Caixa de Pandora" a la gemma verda incrustada al bell mig.

En Benjamí la va obrir amb la mà tremolosa i de sobte va anar a parar sobre el seu llit. Sorprès, va sortir fora de la seva habitació i no va veure a ningú, només una gran aura verda.

Quan va sortir a l'exterior va veure aparèixer un cotxe que circulava tota velocitat fins que va parar just davant de casa. Algú va empènyer al Benjamí dins d'aquest. Tres homes li van explicar que feia anys que intentaven trobar pistes que els hi diguessin on estava aquella caixa tan sospitosa. Mentres ho feien va caure un llamp a sobre d'una muntanya i van pensar que potser era el lloc on hi havia la caixa. Els quatre van emprendre camí cap a la muntanya.

Una vegada van arribar a la muntanya, la van intentar pujar, però no tots van poder arribar al cim. Quan van arribar fins a dalt, un dels homes va intentar empènyer a la resta, per tal de quedar-se sol. Va agafar la caixa i se'n va anar en parapent, però els altres el van seguir a tota velocitat.

CATEGORIA

Alumnes de
3er cicle
d'Educació
Primària

Accèssit: *El misteri de la
caixa de Pandora*
Samuel Caraballo
IE Joan Ardèvol

Al cap d'una estona van aterrar a un descampat i allà va començar la lluita per aconseguir la caixa. Una vegada el van vèncer i li van aconseguir treure la caixa, la van obrir.

De sobte, en Benjamí va tornar a aparèixer. Aquesta vegada, però, a la seva cuina, però encara li quedaven moltes preguntes per respondre. Es va asseure a la seva cadira i va investigar. Va buscar qui eren aquells homes per acabar de resoldre aquell misteri d'una vegada. Finalment, va descobrir que era un recipient de l'antiga Grècia, que va ser creat per Hefest per ordre de Zeus per a regalar-la a Pandora la dona de Epimeteu. Aquella caixa era tan especial perquè s'hi guardaven tots els mals del món.

I qui no ho vulgui creure que ho vagi a comprovar ell mateix.

CATEGORIA

Alumnes de
3er cicle
d'Educació
Primària

Accèssit: *El misteri de la
caixa de Pandora*
Samuel Caraballo
IE Joan Ardèvol

Tradición destrozada

Era una noche de niebla. Mario y su abuelo, el guardián del faro, se encontraban sentados junto al barco del farero pescador. Admiraban las olas del negro mar que brillaba debido el reflejo de las estrellas.

El abuelo tenía una extensa barba blanca que contrastaba con sus diminutos ojos oscuros. Sostenía un pequeño reloj de pulsera entre sus enormes manos que mostraban las características típicas de quien se ha dedicado muchos años de pesca. En comparación con su abuelo, Mario era un joven adolescente de pelo rubio y unos grandes ojos verdosos. Nunca han tenido un parecido, y a Mario a menudo le extrañaba.

El sonido de las olas del inmenso mar reinaba entre los dos. El abuelo sentía una inquietud que recorría por su cuerpo constantemente, sabía que aquella noche era la indicada para explicarle la verdad a su querido nieto. El abuelo se armó de valor y empezó enseñándole a Mario el reloj de pulsera que sostenía. Le explicó que aquel reloj lo había heredado de su abuelo, y que era muy especial para su familia.

Mario, que escuchaba con atención, cogió el reloj y empezó a inspeccionarlo. Cuando miró las agujas notó que algo funcionaba mal. Aquel reloj estaba marcando las horas del revés. Mario, sorprendido, miró a su abuelo con determinación. El abuelo, después de un largo suspiro, le contó que aquel reloj no era como los demás, era un reloj que marcaba las horas restantes de la vida de su dueño.

Después de una breve pausa, el abuelo explicó que para evitar que el reloj terminase la cuenta atrás, debía pasar el reloj al nieto heredero. A él solo le quedaban tres días de vida, pero Mario no podía ser el heredero porque no era su verdadero nieto. Mario se quedó sin palabras, necesitó unos minutos para procesar esa información. Cuando habían pasado unos cinco minutos, empezó a hablar y le dijo a su abuelo que ahora ya entendía por qué no tenían parecidos. El joven Mario sentía muchas emociones a la vez, y unas lágrimas dulces empezaron a deslizar por su tierna cara. Le aterraba ver fallecer a su abuelo sin poder evitarlo.

CATEGORIA

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Secundària

Premi: *Tradición destrozada*
Natalia Ferran Fàbregas
Col·legi Vidal i Barraquer

Después de un rato de silencio y razonamiento, Mario le sugirió a su abuelo una opción para evitar su muerte; como no tiene ni hijos ni nietos para poder darles la herencia, a Mario se le ocurrió romper el reloj. El abuelo creyó que sería buena idea, pero recordó que era lo único que conservaba de su abuelo y sabía perfectamente que si rompía la tradición, habría consecuencias. El triste abuelo tomó una dura decisión, pero sabía que era buena para los dos.

Mario y su abuelo lanzaron el reloj contra el suelo y con unas gruesas rocas empezaron a golpearlo, asegurándose de que ya no funcionaba y que realmente quedaba destrozado. Después de tirarlo al mar, se hundió y ya no supieron más de él. Mario y su abuelo se abrazaron con mucha fuerza y regresaron a su pequeña casita junto al faro.

A la mañana siguiente el abuelo se despertó con una grave enfermedad que lo dejó sin vista, y pensó que había sido consecuencia de romper el reloj y al mismo tiempo la tradición. Mario y él supieron seguir adelante y de esta manera, Mario pudo cuidar y disfrutar más años con su querido abuelo quien, a Mario, le veía como su nieto biológico gracias a todos aquellos años que de aprendizaje entre los dos.

Fin.

CATEGORIA

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Secundària

Premi: *Tradición destrozada*
Natalia Ferran Fàbregas
Col·legi Vidal i Barraquer

Classes d'art relaxants?

Segons la meva mare “la perfecta” no faig res més que molestar, per això aquesta tarda començo les avorrides classes de dibuix.

Els meus pares diuen que m'ajudaran a relaxar-me i no ser tan impulsiva.

Són dos quarts de set i, a disgust, entro al taller acompanyada de la mare.

Una dona d'uns trenta-set anys ens dona la benvinguda. És prima, alta, i duu els cabells recollits en una cua. Sota la bata, tacada de pintura, puc veure que porta uns pantalons esportius i sabatilles de córrer. Penso que potser quan acaba les classes d'art se'n va a fer una mica d'esport abans d'anar a casa.

La meva mare s'acomiada i la Maria m'indica quin és el meu lloc. És en aquell moment quan sento que la seva mirada penetrant té alguna cosa que em fa desconfiar.

Aquell dia, conec la Carlota i l'Oriol i constato que soc una negada en plàstica. Les properes tres setmanes transcorren amb normalitat. La Carlota, l'Oriol i jo hem agafat confiança i, fins i tot, quedem fora del taller.

És en l'última sessió quan s'esdevé tot. Soc davant l'ordinador a punt d'imprimir el model d'un dibuix quan m'adono que hi ha un altre document a la cua d'impressió que no em deixa imprimir el meu. Clico “ok” a alliberar els documents i surt el plànol del que semblen els terrenys del voltant del museu de la ciutat. Sense que ningú se n'adoni, trec el mòbil i li faig una foto. Agafo el model que vull replicar i vaig a seure al costat de l'Oriol i la Carlota.

- Ep! Mireu què hi havia a la cua d'impressió. Semblen els plànols d'accés al museu.
- Potser la maria hi ha d'anar a exposar —diu la Carlota.
- No! Fixeu-vos-hi —diu l'Oriol. Són els accessos subterranis al museu que es van obrir durant la guerra.
- I tu com ho saps? —li pregunto.
- El meu pare treballa a l'arxiu històric de l'ajuntament.

Decidim esperar que tanqui el taller i seguir-la.

S'atura al parc que hi ha dues cantonades abans del museu, on es troba amb un grup de tres persones encaputxades. La Maria es posa guants i captura, i tot quatre s'endinsen en uns matolls. Esperem, però no tornen a sortir. Ens hi apropem i hi veiem una entrada subterrània. Hi entrem.

Caminem a quatre grapes durant una estona fins que arribem a l'interior de la sala principal del museu.

Els quatre encaputxats substitueixen els quadres penjats a les parets per còpies que... la Maria duu en una motxilla!

No hi ha gaire temps per pensar. Tornem per on hem vingut i decidim bloquejar l'entrada del túnel amb un contenidor que hi ha a la vora. Després, truquem a la policia.

L'endemà, mentre la mare esmorza llegint el diari, veig el titular.

«Enxampats una banda de falsificadors. Un taller d'art serveix de tapadora»

CATEGORIA

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Secundària

Accèssit: *Classes d'art
relaxants?*

Laia Ferré
INS Ramon Berenguer IV

Un hogar en las alturas

Después de un largo día de trabajo, Julio, el encargado de nuestra planta anunció que nuestro tedioso y agotador turno ya había finalizado, mientras nos observaba con desdén y superioridad. Todos los trabajadores de la planta noventa y dos empezaron a abandonarla, con alegría, pero sobre todo con ápices de amargura y desgaste. Todos menos yo.

Mientras la sala se vaciaba, me encontraba abrumado, observando la ciudad de Nueva York, desde lo alto del futuro Empire State Building. Con el bullicioso ambiente de la ciudad extendiéndose bajo mis pies, me sentí momentáneamente desconectado de la realidad mientras las luces parpadeantes de los edificios a medio construir, los ruidos de los nuevos automóviles y el constante flujo de personas que llenaban las calles creaban una melodía urbana que contrastaba con mi propio silencio interior.

Julio se acercó a mí con cara de irritación y molestia. De repente, con un grito de autoridad, me separó de mis pensamientos repitiendo constantemente que mi turno ya había finalizado. Aún desconectado, me levanté y empecé a bajar por los cimientos de las futuras escaleras del edificio, observando por los ventanales de estas el negro humo de las chimeneas de Nueva York.

Cuando pisé la calle, me encontré inmerso en el tumulto de las calles de la manzana en plena década de 1930. El aire estaba cargado de humo y olor a combustible, mezclado con el aroma de comida callejera que flotaba desde los puestos improvisados en cada esquina.

Al llegar a Five Points, mi barrio, me encontré rodeado de edificios deteriorados y

CATEGORIA

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Secundària

Premi: *Un hogar
en las alturas*

Quim González Mestre

INS Cambrils

modestos que contaban historias de penuria y sueños rotos. La gente caminaba apresurada, con el rostro cansado y expresión de preocupación, reflejo de la dura vida que se vivía en la ciudad.

Cuando llegué a mi bloque de pisos, me reencontré con su vieja estructura de ladrillo rojo y barato, consumida prematuramente por el tiempo. Las paredes estaban llenas de grietas y manchas de humedad, mientras que las ventanas, cubiertas de suciedad, apenas permitían pasar la luz del exterior.

Al entrar en el edificio, el olor a humedad y a basura se hizo aún más evidente. La entrada estaba oscura, escasamente iluminada por la tenue luz que se colaba a través de las ventanas ennegrecidas. El suelo estaba cubierto de polvo y suciedad, y el sonido de ratas y cucarachas correteando entre las sombras era constante.

Subí las escaleras con amargura, sintiendo el peso de las once horas de jornada laboral sobre mis hombros. Cada piso estaba dividido en pequeños apartamentos abarrotados de familias obreras que luchaban por sobrevivir en medio de la pesadilla de la década de los treinta.

Al llegar a mi apartamento, me encontré con la cerradura rota, un indicio claro de que alguien había entrado sin permiso. Ya era la tercera vez que me pasaba en dos meses. Al empujar la puerta entreabierta, me encontré con el desorden habitual de mi diminuto hogar. El apartamento era muy pequeño, con paredes descascaradas y muebles deslucidos por el tiempo. Una lámpara de techo parpadeaba constantemente, iluminando mi pequeña sala de estar, que me servía a la vez de comedor y dormitorio. En el centro, se encontraba mi cama, un sofá de dos plazas con los bordes descosidos y la tela hecha polvo. A la derecha de la sala se encontraba la cocina, con apenas un horno viejo y dos encimeras que venían con el piso. A la izquierda del apartamento, en una habitación sin puerta se encontraba mi diminuto baño, con un retrete y una pequeña ducha con poca presión. Después del largo día de trabajo, me tumbé en el sofá y me dormí a la espera que un nuevo día empezase.

Al día siguiente, me desperté tarde, y a los pocos segundos de abrir los ojos, me

CATEGORIA

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Secundària

Premi: *Un hogar
en las alturas*

Quim González Mestre

INS Cambrils

percaté de que llegaba tarde a mi horrible empleo. A pesar de las dificultades y el desgaste, sabía que necesitaba seguir adelante para mantener a mi familia en España, la cual dejé atrás mientras yo “hacía las Américas”, como muchos otros compatriotas de mi pequeño pueblo de Almería. Después de desayunar el cuarto de pan que me quedaba, salí de mi asqueroso apartamento y me dirigí nuevamente hacia el corazón de la ciudad de Nueva York.

Como cada mañana al llegar, Julio estaba ordenando las tareas que debían realizar durante su jornada laboral a los más de cincuenta hombres que trabajaban en la planta noventa y dos. Me incorporé a la charla sin hacer ruido, pero al finalizar, él sin mostrar ni un ápice de compasión me advirtió que si volvía a llegar tarde me echaría a la calle. Asentí humildemente y me fui con los demás hombres para empezar la construcción.

La jornada laboral transcurrió como tantas otras en la planta noventa y dos del Empire State Building. Nos sumergimos en el trabajo con determinación y diligencia. El ruido de las herramientas resonaba en el aire mientras levantábamos los cimientos de lo que sería uno de los edificios más emblemáticos de Nueva York. Pasadas doce horas desde el inicio de la jornada, muchos obreros se empezaron a quejar de que su día de trabajo ya había terminado, aunque nadie les hubiera avisado de lo contrario, hasta que Julio, con voz firme y autoritaria, nos ordenó que siguiéramos trabajando dos horas más hasta las once de la noche. Finalmente, concluyó diciéndonos que las horas extras no suponían ninguna bonificación en nuestro mísero salario.

La luna brillaba en el cielo, y el aura de la noche cada vez se iba haciendo más presente. Mis compañeros y yo observamos los destellos de las luces de la ciudad con asombro, ya que las vistas desde esa planta eran como un sueño, aunque nuestra vida fuera más bien una pesadilla. Después de dos horas más, el turno finalizó y todos los trabajadores empezamos a andar hacia nuestros respectivos barrios obreros, apartados del lujoso centro de la ciudad y de la “buena vida”.

Al llegar a mi barrio después de mi extenuante jornada laboral, me encontré un escenario de caos y desesperación. Al acercarme a mi bloque de pisos, vi cómo las

CATEGORIA

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Secundària

Premi: *Un hogar
en las alturas*
Quim González Mestre
INS Cambrils

llamas devoraban cruelmente el edificio, envolviéndolo en una nube de humo que se alzaba imponente.

El pánico se apoderó de mí mientras corría hacia el lugar del incendio, temiendo lo peor para mi hogar y para el de mis vecinos. Al llegar, me encontré con un escenario de anarquía. Las llamas se apoderaban de los pilares del edificio, consumiendo todo a su paso. La gente corría de un lado a otro, tratando desesperadamente de salvar sus pertenencias y sus vidas. Mientras todo esto ocurría, yo me quedé en la calle, absorto, totalmente paralizado, observando como el edificio ardía sin tregua.

En pocas horas no quedaba nada más que montañas de cenizas, en el lugar donde tantas noches había dormido. Con lo poco que había conseguido rescatar, me dirigí a un banco cercano, me tumbé e intenté dormir un rato para estar listo para trabajar a las pocas horas.

El amanecer me despertó, y me di cuenta de que durante las cuatro horas que había estado durmiendo, algún ladrón, o alguna persona tan desesperada como yo, me había robado mi preciado reloj, mi cartera y me había vaciado los bolsillos.

Manteniendo la calma empecé a andar hacia el futuro Empire State Building, hacia mi cruel empleo. Esta vez llegué temprano y pude escuchar la larga y tediosa charla de Julio. Al finalizar todos los obreros empezamos a trabajar como lo habíamos hecho el día anterior, el otro y el otro, aunque para mi este sería diferente, ya que por primera vez no sabía dónde iba a dormir durante la gélida noche.

A mediodía nos detuvimos para almorzar y nos sentamos en una viga de acero suspendida en el aire, con la vastedad de la ciudad de Nueva York extendiéndose a nuestros pies.

Tomé mi modesto almuerzo, un trozo de pan que mi compañero Charles generosamente me había dado. Con el ruido de la ciudad a mi alrededor, me detuve por un momento para contemplar el horizonte, donde los edificios se alzaban como gigantes estructuras de acero y cristal.

CATEGORIA

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Secundària

Premi: *Un hogar
en las alturas*
Quim González Mestre
INS Cambrils

Ese momento, en lo alto del Empire State Building, me hizo sentir vivo y enérgico y de alguna manera supe que saldría de ese hoyo tan profundo en el que me había sumergido.

Mientras compartía mi modesto almuerzo con mis compañeros, supe que estábamos construyendo un icónico edificio que trascendería en el tiempo. Y en ese momento de unión y compañerismo, me di cuenta de que, a pesar de todas las adversidades, nos teníamos unos a los otros, y que había encontrado una nueva familia, entre las alturas de la ciudad que nunca duerme.

CATEGORIA

F

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Secundària

Premi: *Un hogar
en las alturas*

Quim González Mestre

INS Cambrils

Distopía

... Seguía sin moverme. En ese entonces era complicado determinar si era por falta de fuerza o porque alguien me lo impedía. Tenía un gusto salado en la lengua y a la vez amargo, poco usual, cada trago de saliva densa y seca suponía más esfuerzos que la anterior, cada pequeño movimiento era en vano, cada vez que intentaba inhalar era incapaz. No tenía aire. Él sí.

Todo (él)

Estaba en cierto modo apresado, era o el centro donde habitaba o, según ellos, nuestro fin. ¿Pero no era cierto que, los que mandaban, los llamados dirigentes, no estaban conectados ni a uno de los doscientos aparatos que tenía yo engarzados por el cuerpo? No era el único en esa situación, algunos de los que me acompañaban decían que estábamos malditos, que era un experimento, que nos habían cogido para extraernos ciertos microorganismos o hasta los órganos, y otros se limitaban a no decir nada, yo era uno de ellos.

Era un misterio el motivo por el cual cada uno sobrevivía gracias a los tubos y a los dirigentes. Ellos nunca hablaban y aunque mi curiosidad no era poca, mi inmovilidad y ceguera no ayudaban a llenarla, solo mi cabeza, que lentamente se llenaba de locura, se alimentaba de cada especulación.

No niego que vivo estaba, y que tenía ganas de ello, pero de mi vida pasada no quedaba nada, solo conservaba cierta parte de memoria de una historia de alguien que en su momento fue libre; sin embargo, no era un pasado retratable ni tan solo admirable sino el pasado de alguien desgraciado, que ni en la familia, ni en el amor, ni en la vida había estado favorecido. Y en ese momento, aún menos, seguía sin comprender por qué habían decidido que yo, el ser más olvidado del planeta, estuviera allí.

Podría contar que la comida estaba buenísima y que al menos eso valía la pena, pero es triste comunicar que no, no comía, al menos por la boca, nos inyectaban unas agujas que según ellos lo curaban todo, el hambre, la sed, las enfermedades y por si fuera poco la locura. Aquellos que un día decidían intentar desengancharse, al momento dejaban de gritar y quedaban en un eterno sueño.

Llevaba un tiempo, podría decir muchos pares de horas dedicado a idear una huida, otros a descubrir el misterio del por qué existía ese centro, sin contacto exterior y otras a tranquilizar mis delirios. La clave era esperar. ¿Hasta cuándo? Había perdido la noción del tiempo ¿Cómo me quitaba el respirador que adornaba mi boca día y noche, si mis manos también estaban conectadas? Un sinfín de interrogantes adornaban mi cabeza.

Intentar pasar desapercibido era, la primera parte del plan de huida, en mi cabeza parecía útil. Es probable que ni los otros prisioneros supieran de mi existencia, no nos veíamos unos a otros o al menos yo no a ellos, a veces seguía partes de sus conversaciones, lo extraño.

CATEGORIA

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Secundària

Accèssit: *Distopía*

Aina Aixalà Miró

INS Ramon Berenguer IV

es que nadie parecía conocerse, solo tenía la certeza que el silencio que perduraba en esa sala no era por nada bueno.

Nada (yo)

Todos se limitaban a cumplir una cosa, a obedecer, parecía que nadie tuviera ni voz ni voto respecto a ninguna decisión, hacía ya meses que no me encajaba nada, tres meses, 7 días y 2 horas en los cuales me encontraba solo en esa residencia.

Era el más pequeño de los que se hacían llamar dirigentes, siempre me preguntaba el porqué de ese apodo, éramos más esclavos incluso que los 27 humanos que yacían encadenados a la vida, al menos ellos estaban destinados a sobrevivir. Eran parecidos a mí en muchos sentidos, pero por lo que había escuchado tenían cualidades que destacaban, ellos harían que la humanidad perdurase, lo que mis progenitores nunca me habían querido contar era el porqué no podíamos sobrevivir.

A veces escuchaba voces, no niego que un poco de ebriedad me envolvía, pero siempre supe que esa no era la causa, algunos de los sobrevivientes atados a las máquinas conseguían hablar, a pesar de las máscaras de oxígeno, que todos llevábamos. Mantenían diálogos breves, llenos de incertidumbre y temor. La sala estaba llena de duda y rencor, de miedo y amor a todo aquel ser que un día habían querido, llena de ganas de vivir, ganas de libertad.

En especial había un sujeto que me llamaba la atención, no expresaba nada de aquello, solo un pequeño aire de incerteza le envolvía con incomodidad. Estaba siempre callado, su sigilo y falta de visión no le debían ayudar a enlazarse con los otros, su máquina estaba en otra dirección, como si sobrara, como si todo él fuera defectuoso y aunque cada artilugio se fuera vaciando su anormalidad lo mantenía olvidado.

Esa tranquilidad que mantenía era a causa de algo, meses sin hablar, eran el fruto de la locura; si no me equivocaba, quería escapar y si yo era el único que se daba cuenta no se lo iba a impedir. Mis ganas de irme estaban en el segundo puesto del podio, las suyas en el primero.

Hacía tiempo que habían perdido la esperanza en él, su nivel de respiración era bajo, a veces hasta inexistente, eso no era lo que se buscaba, querían un individuo con una gran capacidad respiratoria. Una de las grandes suposiciones que había escuchado era que fuera del centro había unos microorganismos mortales, que entraban al cuerpo por el aire, aun así no eran más que sospechas y la solución no se acercaba.

Una vez más las suposiciones no fueron una crónica de la auténtica realidad, en cierta parte tenía razón, él huyó, pero sus planes no fueron la causa de la huida.

El centro estaba destrozado, el fulgor de una luz, me ardía en el rostro, me cegaba y me quemaba la piel. No podía moverme....

CATEGORIA

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Secundària

Accèssit: *Distopía*

Aina Aixalà Miró

INS Ramon Berenguer IV

Fin.

Los dirigentes, los sobrevivientes, todos estaban tumbados en la arena. Solo quedaba desierto, un mar amarillo que pintaba todo el paisaje. Un árbol yacía encima del centro, la única fuente de aire que permitía la vida humana, había muerto.

No había aire, se iban quedando sin respiración, iban muriendo, ahogados y quemados por el sol, uno seguido de otro.

Menos él, el chico el cual un día alguien había perdido la esperanza, el chico que tenía un bajo nivel de respiración, que no necesitaba respirar, él era todo. Estaba solo, una desgracia más en su vida, también la muerte lo había olvidado, era momento de hacerse recordar.

No quedaba nadie. Fin de la humanidad.

CATEGORIA

F

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Secundària

Accèssit: *Distopía*

Aina Aixalà Miró

INS Ramon Berenguer IV

Quando lo eterno no es para siempre

Salir del colegio corriendo para lanzarme en los brazos del abuelo y que se hiciera cargo de mi mochila de camino al parque, donde me encontraba con mis amigos para un último partido de fútbol. Esta rutina era sin duda alguna mi parte favorita del día.

- ¡Hoy es viernes, abuelo!

- Sí, hijo, sí, vamos a por los churros.

No había viernes que nos saltáramos la tradición: churros empapados en chocolate e historias del abuelo sobre su infancia, su tiempo en la mili y, sobre todo, mi abuela, a quien no había llegado a conocer.

- Era una noche de verano perfecta: calurosa, pero no demasiado. Nada más llegar a la plaza, su presencia me cautivó, con ese vestido blanco de flores rosas y la diadema a conjunto. Bailamos toda la noche juntos, hasta que la música paró y la acompañé a casa. Antes de cerrar la puerta, me regaló esa sonrisa tan característica suya, con los hoyuelos marcados, y en ese instante supe que sería la mujer con la que pasaría el resto de mi vida. Lástima que el destino nos separase tan pronto.

Ese era mi relato favorito del mundo mundial (aunque ya me lo supiera íntegro de memoria), y mejoraba aún más cuando sacaba los álbumes de fotos y las íbamos pasando una a una mientras el abuelo me contaba las aventuras que cada una de ellas escondía.

Historia tras historia, tarde tras tarde, fueron pasando las semanas, hasta que un día, en la puerta del colegio, el abuelo dijo:

- Venga, hijo, vamos a por los churros.

- Pero abuelo, si hoy es martes.

Hubo un segundo en el que me pareció ver la confusión en su rostro, incluso un atisbo de miedo.

- Ay, sí, es verdad. No me hagas caso, que ya estoy viejo. Vamos al parque.

Fue un lapsus pequeño al cual no di más importancia, y seguimos con nuestra rutina sin saber que aquel día había marcado el inicio del fin.

Un viernes cualquiera, al sacar la cartera para pagar en la cafetería, al abuelo se le cayó del monedero una foto. Al levantarme y enseñársela dijo “¿Qué bonita sonrisa, quién será?”. “¡Abuelo!, es la abuela”, contesté. Su cara denotaba un desconcierto total y absoluto. “Es la foto que le hiciste el día que le pediste matrimonio. La llevas en la cartera desde entonces”. No entendía como se le podía haber olvidado, si no había día que no pensara en ella. Aun así, pagó la cuenta y pusimos rumbo a casa como si nada hubiera pasado.

Finalmente, llegó el día que, como cualquier niño, llevaba esperando todo el año: mi cumpleaños. Aquel 2016 cayó en jueves y mi plan era pasar la tarde haciendo lo que más me gustaba: churros con el abuelo. Nada más salir del colegio corrí a abrazarle, como cada día. Él me cogió la mochila y comenzamos a caminar. Me pareció muy raro que no me dijera nada, y aún más que enfilara el camino hacia el parque en vez de a la cafetería, pero no dije nada porque pensé que quizá tendrían una sorpresa preparada para más tarde.

Al llegar a casa, mi madre me abrazó con todas sus fuerzas al tiempo que me preguntaba “¿Cómo ha ido tu día de cumple, cariño?”. Aun estando de espaldas a él, supe que algo iba mal. Mi madre debió verlo en su cara porque me envió a cambiarme a la habitación mientras el abuelo y ella se quedaban en el salón.

CATEGORIA

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles
formatius

Premi: *Quando lo eterno
no es para siempre*
María Fernández Álvarez
INS Ramon Berenguer IV

- No me puedo creer que se me haya olvidado.
- Papá, no te preocupes. Es normal en tu situación. ¿Te tomas las pastillas cada día?
- Sí, religiosamente.

Esa conversación se quedó clavada en mí para siempre. Fue esa tarde cuando deduje que el abuelo padecía una enfermedad que poco a poco se iba a ir apropiando de todas esas historias que me habían seguido desde pequeño, y que a su paso no iba a quedar más que incertidumbre, desconcierto y vacío. El mismo día que cumplí 11 años me enteré de que mi mejor amigo pronto no sería capaz de recordar ni quién era.

Al salir del colegio al día siguiente, me esperaba el abuelo con una nueva bicicleta.

- Siento mucho haberme olvidado de tu cumpleaños ayer, hijo. - Me dijo mientras me abrazaba.

- Abuelo, no te preocupes. Yo lo único que quiero es seguir pasando las tardes contigo, y que me cuentes una y otra vez tus historias.

Los meses fueron pasando y poco a poco las cosas iban cambiando. Ahora íbamos a por los churros en días aleatorios, no había calendario, se había esfumado. Las historias que siempre habían sido narradas por su protagonista iban siendo poco a poco complementadas por mis intervenciones.

- Sí, abuelo. La conociste una noche de verano: calurosa, pero no demasiado. Ella llevaba un vestido blanco de flores rosas y una diadema a conjunto...

Hasta que llegó el día que había temido desde un principio. Un día que mi madre salió pronto del trabajo y nos vino a buscar al parque, se acercó a mí y me dijo:

- Cariño, ¿cómo es que estabas sentado con el abuelo, y no jugando al fútbol con todos tus amigos?

- Es que a veces el abuelo se desorienta y se pone muy nervioso porque no sabe dónde está, entonces me siento con él para que esté tranquilo.

- Quizá será mejor que a partir de ahora te venga a buscar yo y vayamos al parque los dos juntos.

- ¡No, mamá! ¡Yo quiero seguir pasando las tardes con el abuelo!

Finalmente, mi madre decidió que ella me iría a buscar y luego iríamos a casa del abuelo, donde él estaría más cómodo.

Pasado un tiempo me convertí en la persona que sacaba los álbumes de fotos y relataba las historias. Para mí la mente del abuelo era como un campo de cultivo seco. En el que por mucho que intentara plantar las semillas de los recuerdos, la sequía impedía que crecieran.

Un día, antes de ir a casa del abuelo, mi madre me dijo:

- Cariño, ¿te apetecería ir hoy al cine en vez de a casa del abuelo?

- No, mamá, yo quiero ir a verlo.

- Pero, hijo... casi no se acuerda de ti.

- Él no se acuerda de mí, pero yo sí de él.

CATEGORIA

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles
formatius

Premi: *Cuando lo eterno
no es para siempre*
María Fernández Álvarez
INS Ramon Berenguer IV

Quan el destí es va enamorar

Vet aquí que una vegada hi havia, fa una eternitat de temps, en els confins més recòndits de l'univers, una noia de cabells vermells com el vi, que creaven rius de fils infinits que s'entrecruaven i finalment creaven el destí. Es passava tot el temps asseguda en un tron daurat com el sol mateix, vigilant el futur, present i passat de totes les criatures existents.

Era la seva tasca, la raó per la qual existia. Tothom tenia un propòsit, un camí que havia de seguir, i ella ho sabia millor que ningú altre, però tot i saber-ho, no li agradava. Quin era el propòsit de tenir tot aquell poder sense poder-lo compartir? Els humans tenien algú amb qui compartir les seves penes i les seves tristeses, així com les seves alegries. Però a qui tenia ella? Estava condemnada a una vida de soledat. Els humans la descrivien com una força sobrehumana que controlava la seva vida, com si ells fossin els esclaus i les víctimes de la història. Per a ella, era tot el contrari. Ella era l'esclava dels humans, obligada a administrar els seus futurs, els seus somnis, els seus objectius, els seus esdeveniments... Ella no havia demanat mai això. Els humans lluitaven guerres per aconseguir poder i control. Ella es lamentava a vegades de tenir-ho. Tenir un gran poder no és increïble, perquè comences a perdre't si no tens a algú al teu costat, però a les persones encara els faltava aprendre això. No els culpava, no tenien cap idea de la raó d'existir. De fet, si ho pensava millor, ella tampoc la tenia. Simplement va aparèixer, simplement existia. No tenia cap idea de qui o que l'havia creat, o si havia estat creada, tan sols sabia qui era i que havia de fer.

Va mirar a l'infinit d'aquell espai on es trobava. Ni tan sols sabia molt bé què era aquell lloc. Tan sols veia estels quan mirava al que hauria de ser el cel en el món humà. El terra, en canvi, era completament negre, i només es veien els fils del destí que buscaven el seu destinatari. Al principi, la seva feina era més senzilla, no hi havia tants fils del destí, però en aquell instant, els fils ja eren incomptables, i ella, clarament havia de saber a on corresponia cadascun.

Es va aixecar del grandíol tron i va recórrer el mar vermell que s'expandia als seus peus. Observava amb gran cura tots els fils per a veure que tot estigués en ordre. Anaven passant els instants i tot estava correcte, fins que va veure una anomalia. Un fil daurat es feia lloc entre els fils vermells, i al contrari que els altres, aquest no provenia dels seus cabells. Es va sorprendre molt davant d'aquell fet. Des de quan aquell fil estava allí, i per què no l'havia vist abans? Es va apropar amb molta delicadesa per analitzar-lo. El fil semblava molt resistent, com si fos immortal, al contrari dels fils vermells, que eren bastant fràgils. Desprenia una lluentor daurada, màgica, i sobrenatural. Va agafar-lo amb la mà amb molta cura, i va sentir una sensació de proximitat. Li va semblar extremadament estrany, però va decidir ignorar-lo i així seguir-lo. No sabia quant de temps havia estat caminant guiant-se pel fil d'or, podria

CATEGORIA

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles
formatius

Accèssit: *Quan el destí
es va enamorar*
Laura María Nístor
INS Cambrils

haver estat caminant durant minuts o durant hores. No tenia forma de saber-ho, perquè en aquell lloc el temps ballava al ritme que ell volia. Finalment, va arribar al final del fil, i va veure que estava lligat a un noi alt que estava d'espatlles a ella, de cabells negres ondulats, que portava una gavardina d'un material més negre que l'atzabeja. Tot i que es podria confondre amb el fons, el negre de la roba era molt més intens. La lluentor blanca potser també ajudava a veure'l. El destí es va apropar lentament, però sense intenció d'amagar la seva presència. El noi clarament es va adonar que hi havia algú més en aquell espai a part d'ell i es va girar per rebre-la.

- Benvinguda estimada viatgera. Amb què et puc ajudar?

El destí va dubtar de si revelar la seva identitat, però com que la seva curiositat era més forta que la seva lògica, no va dubtar a fer-se conèixer.

- Soc el destí. La regidora de les causes, conseqüències i casualitats, de la vida humana. Qui ets tu?
- Per tant, ets el destí. Encantat de conèixer-te. Jo soc M.
- M? I quin és el motiu que estiguis aquí?
- Jo sempre he estat aquí.
- I com és que mai t'he vist?
- Potser perquè no era el moment. Potser perquè encara no estàvem destinats a trobar-nos.
- Jo no tinc destí. Jo el creo.
- Per tant, has sigut tu la que ha creat aquest fil daurat?- Va dir M, mentre assenyalava el seu dit petit.-Tu també el tens lligat al dit.

El destí va mirar-se la mà i va observar que tenia el fil lligat al dit petit igual que el noi de cabells negres.

- Com? Per què el tinc lligat? Ho has fet tu?
- No! Per què hauria sigut jo? Si estic igual de confós que tu. Pensava que estaria sol per tota l'eternitat.
- Potser per això estem aquí, per no estar sols.

El noi la va mirar amb un somriure i li va oferir asseure's amb ell a terra, a la vora d'un llac, també de color negre, potser perquè el cel també ho era i, per tant, refractava el color. Van estar conversant molt de temps i a poc a poc es van adonar que tenien moltes coses en comú, de fet, el destí va arribar a pensar que eren com ànimes

CATEGORIA

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles
formatius

Accèssit: *Quan el destí
es va enamorar*
Laura María Nístor
INS Cambrils

bessones, una feta per l'altra. Encara no entenia com no l'havia conegut abans. Pel que feia al noi, aquest sentia que finalment algú el comprenia i que compartia les seves pors.

- Per cert, al final no t'he preguntat quina és la teva tasca. Per què existeixes?- Va preguntar la noia dels llargs cabells carmesins.
- És una pregunta complicada. Tan sols sé que tinc unes tisores platejades que tallen alguna cosa, però no sé molt bé el què.
- Potser em podries ajudar, algunes puntes dels meus cabells arriben a un punt en el qual es tornen grises i no sé per què. Sempre he tingut la sensació que haurien de desaparèixer, però no tinc com tallar-les. Podries provar amb les teves tisores?

Dit això, el noi es va aixecar i va esperar que la noia el guiés cap als fils de cabell els quals estaven destruïts. Una vegada aquí, va agafar les tisores i va començar a tallar el primer fil. En acabar, aquest es va tornar d'un color tan blanc que la neu era grisa en comparació. Després es va desprendre del cabell de la noia i va caure a terra. Tots dos el van mirar sorpresos pel que havia succeït. Seguidament, el noi va tenir l'impuls d'agafar el fil i enroscar-lo a la palma de la seva mà. Va estrènyer les dues mans i es va concentrar. De les seves palmes va sortir una llum blanca que desprenia tranquil·litat. En obrir les mans, el fil s'havia transformat en una flor mai vista abans, amb pètals grans i elegants. El noi va somriure davant d'aquella flor tan bella i va dir-li a la noia:

- Què hem de fer amb això ara?

El destí es va quedar pensant quan va veure que a mesura que avançava el riu, aquest es dividia en dues bifurcacions. Si t'hi fixaves, una estava il·luminada tènueament per una llum blanca i l'altra per una llum púrpura. Va explicar-li la seva observació a M i tots dos van anar cap al riu. Es va apropar a la vora, i el noi va deixar que la blanca flor seguís el fluvi de l'aigua. Tot i que no semblava haver-hi corrent d'aigua, la flor ràpidament va dirigir-se cap a la bifurcació on es podia observar la llum blanca. Va ser llavors quan, com per art de màgia, M va comprendre qui era i quina era la raó de la seva existència. El destí, en veure la cara d'incredulitat del jove, va preguntar-li què li passava i aquest va respondre:

- Te'n recordes quan em parlaves dels humans i de la vida i de tot el que estava lligada a ella?
- Sí, me'n recordo perfectament.
- Doncs, no entenia molt bé quina era la relació entre ella i jo. Entenia qui eres tu, però no quin paper tenia jo. Per a uns tu ets el motiu del seu odi i per a uns altres tu ets la raó de la seva existència. És igual com s'expressi, que sempre hi seràs present vulguin o no. Ets la capitana que condueix el vaixell de la vida i la

CATEGORIA

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles
formatius

Accèssit: *Quan el destí
es va enamorar*
Laura María Nístor
INS Cambrils

que dona ordre d'on ha d'anar cadascun, però navegues dins d'un mar infinit, que no té final.

- I si jo soc tot això, llavors tu...
- Jo soc inevitable. Soc la tempesta que et trobes al mig del mar i de la qual no pots escapar. Soc tot el que els humans començaran a témer. Tu ets l'origen i jo el final. Som el yin i el yang.
- Som els que donen sentit a la vida, som els colors amb els quals es pinta l'existència- Va dir ella.

I d'aquesta manera, dues forces supremes es van enamorar i van acabar juntes, tot i que estava escrit que ho farien. Dues forces complementàries, que no poden existir l'una sense l'altra. D'aquesta manera la vida avui en dia és com és, per l'enamorament de dos éssers, el destí i la mort. Ara ja no estarien sols, ja eren únics, es tenien l'un a l'altra per amar-se i per compartir l'eternitat. Per alguns humans els semblaria massa temps, però per a ells era la quantitat de temps perfecte, ja que no podien existir sense l'altre. Per aquest motiu ara la vida era tan curta, tan efímera. Abans els humans eren immortals, però no gaudien, no donaven gràcies per qui eren. No hi havia equilibri quan aquest és essencial. La gent no sabia què era la felicitat perquè no hi havia dolor, la gent no sabia què era la satisfacció perquè no hi havia decepció. La gent abans no sentia perquè eren eterns i, per tant, no tenia un temps límit. Ara, gràcies a l'amor entre el destí i la mort, les regles de la vida han canviat i s'han equilibrat, permetent als humans ser més humans que mai, perquè senten més que mai. Finalment riuen, ploren, gaudeixen, ballen, s'avorreixen i somriuen, perquè entenen el significat de la vida: viure cada instant.

CATEGORIA

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles
formatius

Accèssit: *Quan el destí
es va enamorar*
Laura María Nístor
INS Cambrils

Premis Literaris

XVIII Edició
Cambrils 2024

AJUNTAMENT DE CAMBRILS